

Елисавета БАГРЯНА

Избрани творби

за ученици и кандидат-студенти

СН®
СОФТПРЕС

СЪДЪРЖАНИЕ

ВЕЧНАТА	Сняг	23
И СВЯТАТА	Ultimum Vale	24
Вечната	Отплата	25
Потомка	Април	26
Към нея	Стихии	27
Невеста	Юг	28
Послушница	Песен на предачките	30
Майчина песен		
Сребърна сватба	СТАРОНАРОДНИ	
Жертвата	ОБРАЗИ	31
Като слънце	Песен	31
Святата	Гергьовден	32
Дни мои	Даровете	34
Амазонка	Синеоката	36
Зов	Уроци	37
Вик	Кукувица	38
На дача	Младост	39
На „Хелиос“	Пиринска песен	40
Видение	Първеския	41
Interieur		
		22

ОМАГЪОСАНАТА

ДУША 42

Любов 42

Съдба 43

Утринна 44

Унес 45

Ден божий 46

Безумие 47

Вечерня 48

Мъдрост 49

Пасторал 50

Тясната врата 51

Вечерница 52

Requiem 53

БРЕТАН 55

Клетва 55

Моята песен 56

L'île de groix 58

Среща 59

Рибар 60

Химн 61

Раковини 62

Последен ден 63

ПОЕЗИЯ ЗА ДЕЦА 65

За вас, деца любими 67

Обичам те, родино! 68

Лято 69

Цвете 70

Ученик 71

Люлчина песен 73

На мама 75

Първият учебен ден 76

Мечти 77

ВЕЧНАТА И СВЯТАТА

ВЕЧНАТА

Сега е тя безкръвна и почти безплътна,
безгласна, неподвижна, бездиханна.
Очите са притворени и хлътнали.
и все едно – дали Мария, или Анна е,
и все едно – да молите и плачете, –
не ще се вдигнат тънките клепачи,
не ще помръднат стиснатите устни –
последния въздъх и стон изпуснали.
И ето че широк и чужд е вече пръстенът
на нейните ръце, навеки скръстени.

Но чувате ли вие писъка невинен
на рожбата ѝ в люлката съседна?
Там нейната безсмъртна кръв е минала
и нейната душа на тоя свят отседнала.
Ще минат дни, години и столетия
и устните на двама млади, слети,
ще шепнат пак „Мария“ или „Анна“
в нощта сред пролетни благоухания.
А внучката ще носи всичко: името,
очите, устните, косите – на незримата.

ПОТОМКА

Няма прародителски портрети,
ни фамилна книга в моя род
и не знам аз техните завети,
техните лица, души, живот.

Но усещам, в мене бие древна,
скитническа, непокорна кръв.
Тя от сън ме буди нощем гневно,
тя ме води към греха ни пръв.

Може би прабаба тъмноока,
в свилени шалвари и тюрбан,
е избягала в среднощ дълбока
с някой чуждестранен, светъл хан.

Конски тропот може би кънтял е
из крайдунавските равнини
и спасил е двама от кинжала
вятърът, следите изравнил.

Затова аз може би обичам
необхватните с око поля,
конски бяг под пляска на бича,
волен глас, по вятъра разлян.

Може би съм грешна и коварна,
може би сред път ще се сломя —
аз съм само щерка твоя вярна,
моя кръвна майчице-земя.

КЪМ НЕЯ

Аз чакам жетвения месец юни,
аз чакам неговата знойна радост
очите ми с утеха да целуне –
че ще напусне родната ограда.

Да тегнат нивите за първа жетва,
и всеки техен клас да бъде хлебен,
тогава ще прошепна тайна клетва
и ще последвам своя странен жребий.

Ти, майко моя, радост невидяла,
недей проклина рожбата невярна,
че ще почертни кърпата ти бяла,
към твоя майчин дар неблагодарна.

Да ме обжегнат пясъци пустинни,
да ме кали солен презморски вятър,
да вкуся чужди хляб – и да изстина
без ласката на твоята пазва свята.

Тогава да се върна. О, тогава
да знам да те обичам – о, да мога
великата си жажда да разправя
с разтворено сърце като пред бога.

НЕВЯСТА

Вдигни и ти очите си нагоре
и помоли се заедно със мене. –
Така в детинство с майка си говорех
и молехме се двете на колене.

Аз чакам в бялата венчална дреха
да дойдеш ти – сънуван и обичан, –
да бъдеш моя радост и утеха,
с цвета на младостта да те окича,

да се стопя като снежинка в огън
и на кръвта ти огъня да бъда.
О, вижда бог и моята тревога,
и моята любов – и нека съди.

И ето, звън вечерен се пророни,
пътеката пребули снежна мрежа
и ледени цветя, листа и клони
по здрачните стъкла изплете скрежът.

Вземи ме – с мойта обич всеотдайна
и с моя дар безценен и безимен.
И даже ако смърт е в тази тайна,
тогава пак вземи ме – умъртви ме.

ПОСЛУШНИЦА

Твоят образ ми бе пътеводна звезда,
твоят образ бе в мойта килия.
И напразно се мих със светена вода,
не пропуснах света литургия,
на Кръстовден във кръста господен се врекох
и прочетох три пъти псалтира...
Една нощ власеницата тъмна съблокох
и напуснах сама манастира.

Ти ме взе, както вземаме зрелият нар,
вече сам полетял към земята.
И нима любовта ни не е божи дар,
и сълзите – причастие свято? –
А защо виждам кървава рана от щик,
твойте устни, когато целувам?
О, защо ми се мярка Христовия лик,
и разпятие вечно сънувам?